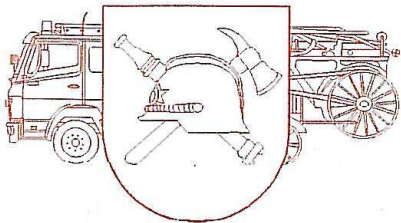

Vi melder fra!

Dansk Selskab for Brandkøretøjer

3/05

Brøndby Kommunes indsatsleder P-5, VW Touran.

Foto Dennis Olsen

Københavns Brandvæsens nye følgeskadevogn K-1, MAN LE 12.220, som kører fra St. D og afløser en ældre Ford Transit.

Foto Allan H. Hansen

Formanden har ordet

Der er sket en hel del i foreningen siden sidste blad. Vi har afholdt den første store tur til udlandet, Hamborg-turen, så vidt jeg har forstået på de deltagere, jeg har mødt, har det været en stor oplevelse. Jeg vil her gerne takke Jesper for hans store arbejde med at planlægge turen. Der planlægges et arrangement med billedefremvisning fra turen i løbet af vintersæsonen.

Vi har fået nyt trykkeri til vores blad, men efter vores beregninger skulle det være muligt at opretholde 4 blade om året, med et lille træk på vores kassebeholdning.

I forbindelse med bladet: Husk nu at skrive et indlæg, redaktøren vil så gerne have lidt mere om det du ved noget om, og vi andre vil gerne læse det. Husk du kan kun få et interessant blad hvis DU også bidrager selv. Redaktionen hjælper gerne med indskrivning og research til sjove billeder.

Vi har desværre måttet sige farvel til Peter som leder af udflugter og aktiviteter - Peter blev nødt til at skære ned for at nå det hele. Jeg vil gerne sige tak til Peter for hans indsats gennem årene med at organisere og styre udflugter samt hvad deraf følger.

Vi står derfor i den situation at vi mangler en person til dette job. Du får ansvar for kontakt til brandvæsener eller andre der skal besøges. Til gengæld får du møderet til bestyrelsesmøder og referater.

Hvis du mener det er dig der kan hjælpe med dette hører vi gerne fra dig. Husk din forening er ikke stærkere end det du selv bidrager med.

Indtil der kommer en ny på denne post varetages arbejdet af resten af bestyrelsen.

Arrangementer i den kommende sæson: Vi regner med en udflugt i oktober og et par foredrag i november og ultimo januar. Generalforsamling er som sædvanlig i marts. Når alle datoer er fastlagt kommer der et program ud.

Claus Marott Pedersen

Iflg. vedtægterne § 3 stk. 3 er forenings adresse hos sekretæren:

Jesper Lind Arpe
Hørsholm Park 1
DK-2970 Hørsholm
Tele: 45 86 83 16 E. post: brandkoeretoer@hotmail.com

FORSIDEN

Til erstatning for den udbrændte Volvo (VMF 3/04) er denne Scania P94 300 sat i drift i Kolding. Foto Søren Rasch

Vi melder fra!

Medlemsblad for Dansk Selskab for Brandkøretøjer

Medlemsbladet udsendes 4 gange om året til foreningens medlemmer og samarbejdspartnere.

Billeder og artikler bedes sendt til ansvarshavende redaktør, med tydelig navn, adresse og anden relevant information bag på billederne. Ønskes tilsendte materiale retur bedes dette oplyses.

Foreningsskadelige meninger samt negativ omtale af private eller offentlige brand og redningsberedskaber vil ikke blive trykt. Eftertryk kun efter redaktørens tilladelse.

Redaktion:

Ansvarshavende Redaktør

Kenneth Mathiesen
Park Allé 249
2605 Brøndby
Telefon: 28977164
E. post: vimelderfra@hotmail.com

Jesper Lind Arpe
John Hou
Lars Larsen

Trykt på eget trykkeri

Tønder Campings sprøjte. En MB 1017 4x4 fra 1977. Ex Holland og Vallø Stevns beredskab. Bemærk alarm nummeret, 30356112 !!! Foto John Hou.

Besøg hos Hørsholm

Af Kenneth Mathiesen

Søndag den 5. juni besøgte foreningen Søllerød-Hørsholm Brandvæsens station i Hørsholm. Vi blev budt velkommen af Viceberedskabschef Leif B. Johansen, som efter en præsentation af brandvæsenet og lidt baggrundshistorie, viste os rundt i de kommende lokaler, som var under ombygning ved vores besøg.

Derefter blev det tid til køretøjsfotografering. Dette blev sat i system og hvert enkelt køretøj blev kørt frem, vendt og drejet efter vores ønsker.

Efter en tår sodavand, blev byens lille brandmuseum besøgt.

Læs også artiklen i VMF 2/05 om Hørsholms opstart m.m.

Køretøjerne afventer signal før fremkørsel til fotografering. Foto Kenneth Mathiesen

Beredskabskorpsets køretøjer, del 6

Af Jesper Lind Arpe

Støttepunktsberedskaberne, 1999-

Som følge af det politiske forlig af december 1995 om Danmarks fremtidige redningsberedskab gennemførte Indenrigsministeriet og Beredskabsstyrelsen i løbet af 1996-1997 en omfattende analyse af beredskabet. En af resultaterne af analysen var, at man anbefalede, at det fremtidige samspil og samarbejde mellem de 2 beredskabsniveauer – det kommunale og det statslige – blev styrket ved oprettelse af et nyt beredskabsniveau mellem de to.

Anbefalingen var bl.a. baseret på det forhold, at der var store områder i landet hvor responstiden fra de daværende 6 statslige beredskabscentre var oppe omkring 2 timer. Det betød i praksis at en lang række kommuner afholdt sig fra at anmode om assistance fra Beredskabskorpset alene pga. den lange kørevej. Idéen med det ekstra beredskabsmellemliveau var at fordele materielressourcerne bedre ved udstationering af en del af Beredskabskorpsets materiel i visse større byer – støttepunkter.

Samtidig blev det anbefalet at øge fokus på at kunne yde assistance ved rednings- og miljøindsatser, idet kommunerne på disse punkter generelt var ringere stillet end i forhold til brandindsatser.

Organisatorisk talte man om et niveaudelt beredskab med 3 trin:

- Niveau 1 = De kommunale redningsberedskaber (brandvæsenerne)
- Niveau 2 = De nye statslige støttepunktsberedskaber
- Niveau 3 = Det statslige redningsberedskab (de daværende 6 statslige beredskabscentre)

For at kunne dække hele Danmark med niveau 2-materiel inden for ca. 1 time blev det nødvendigt at oprette i alt 7 støttepunkter, nemlig i Nordøstjylland, Østjylland, Sydvestjylland, Trekantområdet, Fyn, Nordvestsjælland og Lolland-Falster. Efter forhandlinger med en række kommuner i de relevante områder oprettedes de to første støttepunkter fra 1. januar 2000 i Fredericia og Kalundborg. Den 3. august fulgte Århus, den 14. august Nykøbing Falster og den 6. oktober Aalborg. Inden udgangen af år 2000 blev der også oprettet støttepunkter i Esbjerg og Odense, således at beredskabets nye niveau 2 var på plads pr. 1. januar 2001.

Ved udvælgelsen af, hvilke typer materiel de enkelte støttepunkter skulle udstyres med, blev der taget udgangspunkt i det materiel der erfaringsmæssigt var hyppigst efterspurgt, når indsatslederne rekvirerede assistance – dvs. vandforsynings- og belysningsmateriel samt udstyr til genfyldning af trykluftapparater "on location". Støttepunktsmateriellet skulle bemannes af de lokale beredskaber i støttepunktskommunerne og derfor blev disse beredskaber taget med på råd ved de endelige beslutninger om, hvilket materiel der skulle stilles til rådighed hvor.

For ikke at svække materielbeholdningen på de eksisterende beredskabscentre – ikke mindst set i lyset af den forkortede værnepligt og dermed kraftigt øgede behov for uddannelsesmateriel – besluttede man at udstyre de 7 statsligt drevne men kommunalt bemandede støttepunkter med overvejende fabriksnyt materiel indkøbt til lejligheden.

Der blev indgået kontrakt med Ringe Karrosseri om opbygning af 6 vandtankvogne til støttepunkterne. Planen var at udstyre alle 7 støttepunkter med en 8000 liter vandtankvogn på Mercedes Benz 1828 Atego-chassis, men Odense ønskede ingen vandtankvogn fordi man mente sig godt dækket ind i forvejen med 3 store tankvogne i byen. I Aalborg havde man ligeledes 3 tankvogne og så derfor ikke noget umiddelbart behov for endnu en – men man ville gerne have en specialtankvogn med bedre køreegenskaber i klit- og plantageområder, som der jo er mange af i Nordjylland.

STP Kalundborg, MB 1828 Atego, 8000 liter, 2800 l/m-pumpe, 2400 l/m-vandkanon.

STP Aalborg, MB Unimog 2150 L, 4500 liter, 1600 l/m-pumpe, 2400 l/m-vandkanon.

Billedet ovenfor viser Støttestpunkt Aalborgs terrængående 4500 liter-tankvogn på Unimog-chassis.

Som nævnt ønskede Odense ingen vandtankvogn, men hellere en svær pionervogn. Den blev ligeledes bygget af Ringe Karrosseri på MB 1523 Atego-chassis og er udstyret med svært hydraulisk frigørelsesmateriel, afstivnings- og belysningsmateriel (herunder lysmast), lænepumpe, kædesave og skæreskiver, 2 stk. 6 kW-generatorer, bærer m.v.

Opbygningen er udformet som et almindeligt lastvognslad, men de to sider på vognen er forsynet med presennings-"gardiner", der kan trækkes til side hvorved der er adgang til en del af materiellet udefra. Den øvrige del af pakningen er placeret inde på ladet og kan hentes ud vha. læsebagsmækken. I Odense er det de frivillige i beredskabet, der rykker ud med hovedparten af støttestpunktetsmateriellet, men den svære redningsvogn (pionervogn) står i Odense Brandvæsens primære udrykningsgarage og bemannes af brandmændene.

STP Odense. Delvist udpakket svær redningsvogn på MB 1523 Atego med dobbeltkabine.

Alle støttepunkterne råder over en trailer med VW/Bauer-højtrykskompressor til genfyldning af trykluftapparater. Disse enheder er hentet fra Beredskabskorpsets mobiliseringsdepoter og er således ikke nyindkøb. Endvidere er der til visse støttepunkter indkøbt en trailer, fabrikat Swede Cargo, med materielrensepladsudstyr. Hvert støttepunkt råder desuden over en Ibericia-trailer med 9 m lysmast, fabrikat Himoinsa, der yder 1500 kW og senere er også en større generatortrailer kommet til.

Til fremførsel af de forskellige påhængsvogne samt nødvendigt indsatspersonel er der til hvert støttepunkt leveret en Toyota Landcruiser GX90.

Aalborg, Århus og Nykøbing Falster modtog desuden en slangegruppevogn opbygget analogt med Beredskabskorpsets lignende køretøjer, dvs. på MB 1523 Atego med dobbeltkabine, opbygget hos Ringe Karrosseri. Eneste forskel er, at støttepunkts-slangegrupperne kører med B-slange og ikke A-slange.

Endelig blev der på støttepunkterne Esbjerg og Nykøbing Falster placeret endnu en MB 1523 Atego-lastvogn med dobbeltkabine fra Ringe – disse to blev indrettet som ventepladskøretøjer med hver 2 oppustelige telte, generator, belysningsudstyr, bårer, tæpper og øvrigt ventepladsmateriel m.v.

STP Odense. Toyota Landcruiser GX90 til fremførsel af påhængsvogne

I 2003 blev støttepunktsberedskaberne i Fredericia, Kalundborg, Århus og Esbjerg udvidet med en svær redningsvogn i stil med Odenses, men denne gang på IVECO 120E18 Tector-chassis, idet IVECO på daværende tidspunkt havde en rammeaftale med Beredskabsstyrelsen om levering af lastvognschassis i klassen under 16 tons.

Inden da var der imidlertid sket en afgørende ændring i det samlede niveau 2 og 3-beredskab. Pr. 1/1 2003 blev Beredskabskorpsets kaserne i Hillerød formelt lukket – sidste assistance blev i øvrigt ved storbranden på Coloplasts lagerbygning i Hørsholm/Kokkedal natten til nytårsaftensdag 31/12 2002. Da den nærmeste assistance i hovedstaden på niveau 2 nu skulle komme fra Næstved blev det besluttet at oprette yderligere to støttepunktsberedskaber i Københavns omegn. Valget faldt på Fredensborg og Greve.

Disse var operative i løbet af 2003 dels med nyt materiel, dels med overskudsmateriel fra det nedlagte beredskabscenter i Hillerød. Således fremføres STP Greves slangegruppe- og ventepladsmateriel på container og støttepunktet har overtaget en af de store MB 1824 SK'94-containertrækkere fra Hillerød. Fredensborg overtog Hillerøds primære slangegruppevogn, MB 1523 Atego. Støttepunkterne modtog desuden belysnings-, kompressor-, generator- og rensepladstrailere samt en IVECO-redningsvogn og en Landcruiser. Endelig er der i 2003 indkøbt to Renault Midlum 180-lastvogne til Fredensborg og et andet støttepunkt.

Fotos: Jesper Lind Arpe

STP Aalborg. Rensepladstrailer.

STP Aalborg og Nykøbing Falster. Himoinsa Lysmast på trailer.

Lidt Scania fra Holland og Belgien

Af Dennis Olsen & Kenneth Mathiesen

Ferien er nok - det man må sige - slut, og efteråret ligger på lur, klar til at kaste sig over os. Dennis Olsen har været rundt i området Frankrig, Holland og Belgien, hvor han har dyrket sin interesse for Scania brand- og redningskøretøjer. I næste nummer vil vi se lidt af Dennis' billeder fra Frankrig.

Godt nok siger teksten lidt Scania fra Holland og Belgien, men det trænede øje vil straks opdage en MB Vito samt en anhænger som har listet sig ind. Anhængerens bliver dog trukket af en Scania redningsvogn, så helt tosset er det ikke.

Redaktionen modtager stadigvæk meget gerne billeder fra jeres ferie.

Fotos: Dennis Olsen.

Scania sprøjte fra 2004 med Godiva pumpe. Brandweer Stadskanaal.

Pionervogn fra Brandweer Nunspeet i Holland. En Scania 114c 4x4 fra 2004.

Sidste Scania fra Holland er en P 94D med 230 HK fra Brandweer Hasselt.

Scania sprøjte(P3.39 autopomp) fra 2002. Brandweer Zaventem i Belgien.

Scania P-114G tankvogn fra Brandweer Zaventem med en 12000 liter vandtank.

Scania P-114G, 30 meter drejstige med knæk. Opbygget af Magirus og Rosenbauer i 2001. Brandweer Zaventem.

Commandwagon. Mercedes Vito 110 CDI fra 2001. Brandweer Zaventem.

Materiaalwagon (redningsvogn) Scania P-124 CB 6x6 420 HK 2001.

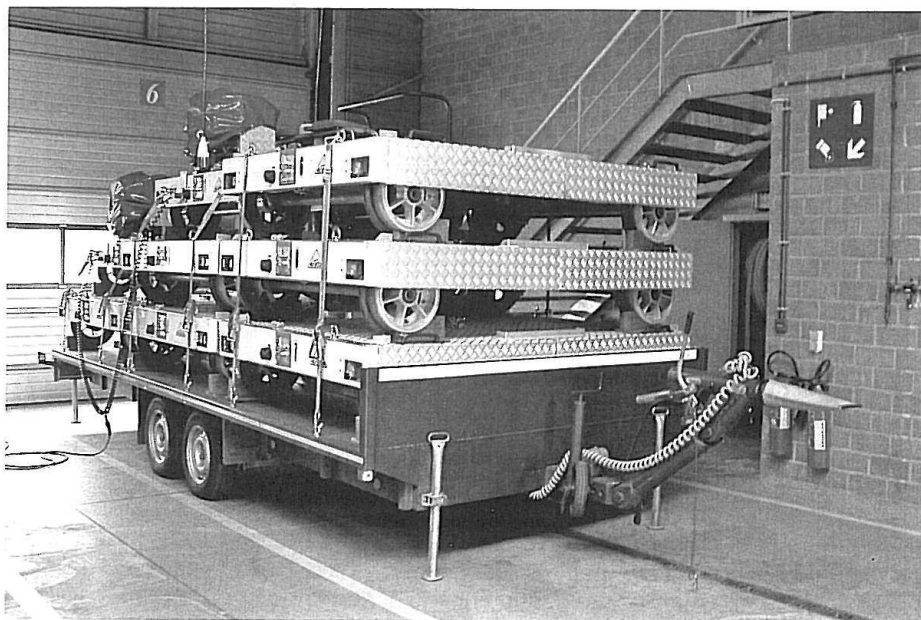

...og her set bagfra. Mere info næste side.

Pionervognen M3.37 (materiaalwagen) fra Brandweer Zaventem er opbygget af Vanassche i 2001. Den har en Atlas 225,1 kran der kan løfte 3640 kg ved et udlæg på 4,7 meter samt et Rotzler Treibmatic TR O30 med 5 t. trækraft frem og 10 t. bag. Køretøjet er belæsset med 16 DIN bure, som er pakket med div. redningsmateriel. Bl.a. hydraulisk frigørelsesværktøj, div. skæreværktøjer (både ilt og gas og forskellige motorsave), 2 generatorer og røgdykkerudstyr med dobbelte flasker, samt ekstra flasker. Desuden fremfører køretøjet en anhænger med vogne, der er beregnet til at skubbe materiel eller kvæstede personer frem på togsinker.

Pionervognen er primært anskaffet til en lang jernbanetunnel, der er ført igennem slukningsområdet, men kan selvfølgelig også bruges ved andre ulykker. Bl.a. ligger Bruxelles internationale lufthavn også i slukningsområdet.

Før omtalte anhænger.

Fotos: Dennis Olsen

Brandmandsminder II

Af Jørgen Balschmidt

Forsættelse fra Vi Melder Fra 2/05

Den 19/9-44 skete der igen en hændelse, som berørte os ved brandvæsenet en hel del. Det var, da tyskerne mistede tålmodigheden overfor politiet, og samtidigt hele landet over tilfangetog det meste af det tjenestegørende personale samt alle de, der pligtskyldigt mødte op på tjenestestederne ved den luftalarm, tyskerne foranstaltede kl. 11 om formiddagen for netop at få dem til at møde. Jeg var selv på vagt den dag, og jeg vil prøve at nedfælde mine erindringer om dette listige kneb.

Dagen var forløbet normalt med travlhed indtil frokost. Vi havde CB'er til undervisning og øvelse, og som sædvanligt masser af slanger at gøre i stand. Efter frokost gik jeg ned for at afløse telegrafisterne, så de kunne få deres frokost. Straks da jeg kom derned, lagde jeg mærke til nogle mærkelige vogne, som holdt på Jernbanestien og læssede kasser af. Det var tyske soldater. Jeg meldte det til vagthavende inspektør Gerstrøm. I det samme lød luftalarmen, og vi så os pludselig omringet af tyske soldater, der havde opstillet en maskinkanon og flere maskingeværer på pladsen, foran stationen og på hjørnet af Hospitalsvej og Howitzvej. Vi anede ikke, hvad der skulle ske, men vi følte os særdeles truet. Jeg ville gå i gang med at lukke portene og sætte bjælkerne for, men Gerstrøm var bange for, at de ville skyde sig igennem, hvis vi gjorde det. Han ville have, vi skulle lade som ingenting.

En flok tyskere gennede alle, der var på pladsen, hen imod stationen. Bl.a. et par politibetjente, som blev visiteret inde i porten. Alle blev beordret ind i gården under råb og kommandoer på tysk. Med armene op over hovedet blev vi stillet op i 2 rækker. 3 hold tyskere svært bevæbnede med maskinpistoler, revolvere og håndgranater stukket i bæltet og støvler gik op i bygningen og jagede alle ned, selv rengøringsdamerne. Jeg husker bl.a. at værkstedsmester Christensen, som til dagligt ikke lod sig kommandere til noget af nogle - selv ikke chefen - fik besked om at stille i gården omgående. Det var en brandmand, der var sendt ind for at hente værkstedsmesteren. Christensen svarede: "ingen skal give mig ordre. Er der tyskere her, der vil tale med mig, må de henvende sig her på kontoret."

Et øjeblik efter kom han ud med armene oppe over hovedet og en pistol i ryggen. Han blev anbragt imellem de rystende rengøringsdamer, der tissede i bukserne af skræk. En af damerne, som vi kaldte "Sylle", bad om at få lov til at gå på toilettet. Tyskerne forstod hende ikke, men Ole "Bollerup", som var stolt over, han kunne tysk, oversatte ønsket for en af vagterne, der tilkaldte en menig, som skulle følge "Sylle" på toilettet i cykelkælderens. Ved siden af mig stod en civil mand, som gerne ville forklare mig et eller andet, når vagten havde sin opmærksomhed henvendt på noget andet. Han talte ikke dansk, så jeg fattede ikke rigtig, hvad han forsøgte at hviske. Da han igen prøvede forstod jeg, at han var amerikaner, og at han nødtigt ville afsløres. På dette tidspunkt var der ikke andet for mig at gøre, end at berolige ham med, at dette baghold sandsynligvis ikke gjaldt brandvæsenet, og at der nok kom et tidspunkt, hvor vi ville kunne komme til at hjælpe ham.

Vi havde vel stået sådan en halv times tid, da ildløsklokkerne begyndte at ringe og alle porte sprang op. Tyskerne blev fuldstændigt overrumplede. De for rundt og truede den

ukendte angriber med håndgranater og maskinpistoler. Det må bemærkes, at telegrafisterne også var opstillet i gården, og da tyskerne regnede med, at alle lokaler var tømt for mandskab, troede de åbenbart, det var et bagholdsangreb, men da der ikke stod hverken mandskab eller skyts bag portene, blev de beroliget. Efter den nervøsitet, tyskerne optrådte med, undrede det os, at de ikke sendte en salve mod den ukendte angriber. Endelig blev det forklaret dem, at telegrafisterne stod i vore rækker, og at det var en brandstation, de havde besat. At alarmen gik automatisk ind og kun kunne standses af personalet. Så fik telegrafisterne endelig lov til at gå ind og passe deres arbejde eskorteret af bevæbnede vagter.

Der hengik atter et stykke tid, men klokkerne gik ustandseligt i gang, fordi mange gadealmer blev aktiveret af publikum, der havde set, hvad der var hændt os og politiet, og nu ville prøve at få os ud på gaderne. Tyskerne troede, det var os, der ville lave numre med dem. Der gik lidt tid med at forklare dem, at vi måtte passe vort arbejde, hvad enten det gjaldt ildløs eller ambulancetjenesten. Så endelig da den øverstbefalende var kontaktet, fik vi lov at køre ud til opkaldene. I første omgang med en tysk militærvogn i hælene for at se, om det havde sin rigtighed, men de holdt til sidst op med den spøg, for alarmerne røg ind lige så hurtigt, de kunne modtages, og mange steder, hvor vi kom ud, forsøgte publikum at spærre os vejen hjem ved at smide cykler og lign. ud foran køretøjerne. De troede, at vi ville blive interneret ligesom politiet, men vi kunne berolige dem med, at tyskerne kun var interesseret i politiet.

Efter den 19. september forværredes næsten alt. Foruden forbrydelsernes antal steg også sabotagerne, schalburgtagerne, strejkerne, stikkerdrab og gengældelsesdrab. Der blev henrettet flere og flere. Rationer af alt blev minimalt. Selv salt rationeredes. Brændsel var ikke til at skaffe. Vort eget brunkul beslaglagdes og sendtes til Tyskland, hvor vi før fik kul fra. Olie og benzin fik kun brandvæsenet, hospitaler og el-værker, dog stærk rationeret. Af den grund blev til sidst også toggangen formindsket til én gang dagligt.

Den 21. marts startede 18 Moskito-bombere ledsaget af 28 Mustang-jagere fra England for at udføre et angreb på Shell-huset. Flyene var inddelt i 3 grupper og skulle komme i 3 bølger. Under indflyvningen over København fra syd kom den sidste af første bølges maskiner ind i en luftlomme og tabte højde, hvorved dens haleror ramte en lysmast på DSB's godsbaneterræn ved Enghavevej. Den mistede styringen, fløj over Sdr. Boulevard, hvor den med en vingspids ramte en skorsten på et beboelseshus. Herved udløstes én bombe. Der var nu kun nødlanding, som kunne redde situationen, og for at skaffe højde, littede den endnu et par bomber, der faldt på to 5-etagers beboelseshuse på Henrik Ibsensvej.

Om det var beskadigelsen af maskinen eller et forsøg på at nå en nødlanding i Frederiksberg Have, der var årsag til den ændrede retning og frigørelse af vægten, vides ikke med sikkerhed, men fakta var, at flyveren drejede i retning af Frederiksberg Have, men den var så langt nede, at den ramte taget af Jeanne d'Arc skolen og styrtede ned i et garageanlæg, der lå mellem ABC-teatret og Frederiksberg teater. Jeg, eller for den sags skyld nogen andre, ved ikke om resten af bombelasten eksploderede her, eller om flyveren for at lette vægten også havde kastet sin benzinbeholdning ud over området. Under alle omstændigheder gik der ild i det omliggende garageanlæg og benzintankstation. Så kom uheld nr. 2. Angrebsmaskinerne kom, som sagt, i 3 bølger med 6 maskiner i hver fra vest-

sydvest. Da den anden bølge så røg og flammer fra området ved Jeanne d'Arc skolen kastede de deres første last af bomber ned over kvarteret i den tro, at det var målet, som ledsagergruppen havde anvist. Den franske skole lå lige i indflyvningslinien, og røgen dækkede over oversigten. Heldigvis blev den tredje gruppe opmærksom på fejltagelsen og fik lettet deres maskiner over det rigtige mål. Ved Shell-huset gik det helt efter programmet. Det gik ganske vist ud over nogle bygninger, som var bygget sammen med, nemlig Arbejdsmændenes hus, Ingeniørernes hus og Boghandlernes hus. Alle nedbrændte. Teknologisk Institut lige overfor fik tagetagen ryddet.

På baggrund af flere forskellige omstændigheder fik katastrofen måske et større omfang end ellers. Det er meget svært at sige. For det første varsledes angrebet for sent, nemlig da de første bomber ramte Shell-huset. Tyskernes varslingsystem svigtede på grund af englændernes meget lave og hurtige indflyvning. Det forårsagede, at beboerne i de ramte civilejendomme og den franske skole ikke nåede ned i beskyttelsesrummene, og at det mandskab, som skulle møde frem til meldestederne, politi- og brandstationer, først var på vej til deres mødesteder, efter angrebet var sat ind. At luftalarmerne det sidste årstid havde været meget hyppige, uden at der skete noget som helst, svækkede givetvis også agtpågivenheden. Hver gang der var luftangreb på Nordtyskland, og det var ikke få, fløj maskinerne ind over dansk område, og bevirkede luftalarm.

Således var situationen også på Frederiksberg brandstation meget afslappet, da luftalarmen lød den 21. marts. Man plejede ikke at besætte Afsnit 3 ved almindelig luftalarm. Jeg havde vagtfri og var alene hjemme med min førstefødte dreng på knap 1 ½ år. Jeg boede dengang på Ndr. Fasanvej 56 lige overfor Frederiksberg Hospital. Lidt over kl. 11 hørte jeg pludselig en voldsom larm fra meget lavtgående fly lige over hustagene. I første omgang troede jeg, det var tyskerne, der ville sætte skræk i folk. Der havde ikke været luftalarm, og jeg bandede dem langt væk, også fordi de vækkede den lille. Kort efter hørte jeg nogle eksplosioner langt borte, men dem var vi også vant til som almindelig hverdagskost.

Så lød alarmerne. I første omgang tog jeg mig heller ikke særligt af det. Det kunne jo være et trick fra tysk side. Det var jo brugt til at få folk væk fra gaderne under sabotager og lign., men så lød der pludselig meget tydelige brag. Det fik mig til at gå til vinduet for at se, om der var noget at se herfra. Jeg boede på 4. sal og havde vidt udsyn over hospitalet til Bellahøj. Der var intet at se, jo, pludselig skimtede jeg en 5-6 fly over Bellahøj. De havde retning lige mod mig (åbenbart efter at have vendt efter første angreb). Jeg nåede lige at skimte de kendte runde blå-rød-hvide kendingsmærker på planerne. Nu var englænderne her. Det rislede af glæde langs rygraden. Tiden er lang, når der sker store ting. Hvor lang tid der gik, fra jeg hørte sirenerne, til jeg havde observeret den glædelige begivenhed, kan jeg ikke huske, men der kan ikke været gået så lang tid, før jeg fuld af energi og iver, begyndte at tænke på, hvor jeg skulle gøre af drengen, som jeg stod med på armene, for at møde til tjeneste.

Nu så jeg nede på gaden en af vore CB-ambulancer, en lastvogn, fyldt med børn og nonner, der så forfærdelige ud tilsvinede med kalkstøv og liggende hulter til bulter på det åbne lad, køre ind på hospitalet. Jeg blev chokeret. Var der allerede så mange sårede, at man havde taget lastvogne i brug og end ikke havde haft tid til at anbringe de sårede på bærer? Stadig med drengen på armen for jeg ned af trapperne. På vej ned mødte jeg nogle

beboere, der var på vej ned i beskyttelsesrummet. Jeg bad dem tage sig af drengen og for af sted til stationen på min cykel. Kl. 11.25 var jeg der og meldte mig til tjeneste.

En sprøjte og en ambulance var sendt til Frederiksberg Alle på det tidspunkt. (*Inspektør Gerstrøm var sendt af sted til Frederiksberg Alle, hvorfra man havde fået melding om et flystyrt, og efter reglerne havde man sendt eet køretøj M-1 samt en ambulance*)

En brandmester noterede de fremmødte på en liste, men han kunne i øjeblikket ikke give mig besked om, hvad jeg skulle foretage mig. Jeg gik over i telegrafstuen for at få at vide, hvad der var sket, men her stod alt på gloende pæle. Telegrafisterne var beskæftiget ved begge bytelefoner. Hver gang, de lagde røret, ringede de igen. Gerstrøms første tilbage-melding var nok alarmerende, men i forhold til de mange anmeldelser fra flere steder i hele byen, ikke af så alvorlig karakter, at man turde sætte alt for mange mand ind her, før man blev klar over skadernes omfang i den øvrige del af byen.

Meldingen lød: *fly styrtet ned i garageanlægget bag Montmartre (nuværende ABC-teater). Flyet eksploderet og i fuld brand, den franske skole ramt af flyet, taget stærkt beskadiget på skolen, mange sårede men ingen ild, send flere ambulancer og slukningsmateriel.*

Der afsendtes herefter 1 tender og anden ambulance samt hjælpeambulance HA-1 (en lastvogn med 10 CB'er). I mellemtiden var der indløbet meldinger om bombenedkastning i beboelsesejendom på Henrik Ibsens vej. Hertil sendtes en stige og tredje ambulance.

Tilbage-meldingen: *2 opgange i et 5 etagers hus styrtet sammen, ild i villa overfor.*

Brandinspektør Ejlertsen, der også var sendt ud på patrulje til kvarteret ved Amicisvej, hvor der var meldt om bombenedkastning, meldte om brand i mange ejendomme på Maglekildevej bag skolen. Han fik sendt den lille tårnstige S-3, afprodsstigen M-2 og HA-2. Efter flere anmodninger sendtes flere HA-vogne til både Henrik Ibsens vej og Amicisvej. NU kom jeg ind i billedet. Jeg var lagt til reservesprøjten M-3 som chauffør. Da den var bemanded, fik vi ordre til at køre til hjørnet af Dr. Priemes vej og Maglekildevej.

Inden jeg går videre, vil jeg lige fortælle en lille oplevelse, som giver et lille billede af det kaos, der opstod på stationen ved vort første alvorlige luftbombardement, hvor ingen havde tid til den mindste forberedelse grundet den overrumpling, angrebet kom med, og den alt for sene varsling. En masse mennesker kom og meldte sig til tjeneste bl.a. en af sporvejenes buschauffører, der havde ordre til at melde sig på nærmeste brandstation i tilfælde af luftalarm. Den let forvirrede brandmester, der skulle opnotere og fordele det fremmødte mandskab, stod og manglede en stigechauffør. Da buschaufføren kom, lyste hans ansigt op, og han gav ham ordre til at ligge som chauffør ved den gamle Magirus-tårnstige. Buschaufføren anede ikke sine levende råd, for han havde aldrig set sådan et instrument, men på trods heraf fik han besked på blot at køre stigen til det eventuelle udrykningssted. Man ville så se, hvad der kunne gøres. Nå, heldigvis kom der en af vore egne chauffører til stede, inden der kom køreordre, så buschaufførens velbegrundede nervøsitet svandt hurtigt. Om han senere oplevede at få større chok end dette, skal jeg ikke kunne svare på, men det er nok højst sandsynligt. Jeg så ham ikke mere.

Inden jeg kom af sted, var brandstationen blevet en myretue af folk i alle afskygninger. Lastvognene skulle monteres, nogle som hjælpesprøjter, andre som hjælpeambulancer. Stationen stod på gloende pæle. Kl. 11.50 ankom vi til ovennævnte adresse og var ikke et øjeblik i tvivl om arbejdets art. 5-6 ejendomme, alle høje beboelseshuse langs hele Maglekildevejens sydlige side, stod i lys lue fra kælder til kvist. 2/3 af vejens bredde var

spærret af nedstyrtede bygningsdele, og alle ejendommene på nordsiden havde fået vinduerne blæst ud, men der var endnu ikke brand. Vi kunne med det samme se, at det ville være en dødsfælde at køre ned i. På få minutter kunne hele nordsiden af Maglekildevej blive antændt. Nå, men vi kunne jo lige så godt begynde med hjørneejendommen, for der kunne ikke være stor sandsynlighed for, at der var levende tilbage i nogen af bygningerne. Vi fik etableret vandforsyning fra en sølle 3"-hane. Der var hverken slange eller mandskab nok til at nå nærmeste 4"-hane, som stod på hjørnet af Allégade og Hollændervej. Vi udlagde 2 C-angrebsslanger, 2 mand til den ene og 1 mand på den anden. Ham skulle jeg hjælpe, når pumpen var kommet i gang. Normalt skulle 2 C-slanger kunne fødes af 3"-hanen, men der blev allerede tappet så meget vand fra den ledning, som vor hane stod på, at vi måtte nøjes med den ene angrebsslange. Med den forsøgte vi at nå ind til ilden i stueejligheden. Inden vi lukkede af den anden slange, kunne vi ikke nå ind i bygningen med vandstrålerne fra fortovskanten. Strålevarmen var så enorm, at det vand, vi søgte at nå trappen med, fordampede inden det nåede opgangen.

Med den ene slange forsøgte de 2 mand at forcere trappen. Trykket var stadig meget svagt, men da vi havde hørt svage råb om hjælp fra 2. sal, måtte det forsøges. I mellemtiden fik jeg fat i en mand på cykel, som jeg fik til at køre ned på stationen for eventuelt at få fat på en hjælpesprøjte, så vi kunne få seriepumpning fra 4"-hanen. Vi begyndte derpå udlægningen af en ny vandforsyningsledning med de slanger, vi havde til rådighed. De 2 mand på 1. slange kæmpede desperat for at få en mand på 2. sal fri. Han var i klemme under en nedstyrtet bjælke. På grund af varmen måtte den ene afkøle den forulykkede og den anden brandmand med vand fra slangen, mens han arbejdede for at få ham fri. Det lykkedes ikke at befri manden.

Der kom nye sammenstyrtninger, og de måtte skyndsomt redde sig selv. Det var en besk pille at sluge, da manden, de ville redde, var ved fuld bevidsthed. Det var med nød og næppe, vore kolleger slap ud. De måtte kæmpe sig ned af trappen igennem ilden, og kort tid efter, de var kommet ud, styrtede hele indmaden af ejendommen ned... En brandmand var lidt forbrændt i ansigtet og på hænderne. Vi fik lagt en nødforbinding, mens dette stod på, observerede vi, at ilden nu havde fat i husene på nordsiden. De brændende ejendomme på sydsiden var husnumrene 1-3-5-7-9-11-13-15-17 samt hjørnet af Maglekildevej og Dr. Priemes Vej 7, der hvor vi forsøgte at begynde.

Nu ankom Gentofte-sprøjten, de havde sammen med den hjælpesprøjte HP-6, som jeg havde fået til hjælp, etableret en ny vandforsyning med seriepumpning. De ville forsøge at holde ilden væk fra de resterende ejendomme på Dr. Priemes Vejs østside, for at den ikke skulle nå Hollændervej. Ilden havde nu karakter af ildstorm, idet forbrændingen tiltrak enorme mængder af luft.

Vi fik nu ordre til at køre ned til hjørnet af Amicisvej og Maglekildevej for at prøve at stoppe ildens fremmarch til Amicisvej østside, hvor en villa havde fået knust taget af en 200 kg bombe, der ikke var sprængt, og som stak halen ud af tagetagen. Ingen vidste, om det drejede sig om en forsager eller en tidsindstillet bombe. Her skulle vi forsøge at bide os fast og hindre ilden i at springe over gaden, for gjorde den det, måtte vi regne med Nyvej som næste stopforsøg, og her kom 5 opgange i 5-etagers bygninger i fare. Jeg glemmer aldrig det syn, der mødte mig. Begge sider af Maglekildevej stod nu i lys lue. Nordsiden nr. 2-4-6-8-10-12-14-16 alle 5-etagers bygninger var i brand fra kælder til kvist.

Sydsideejendommen, hvis indmad nu omtrent var udbændt, begyndte at synke sammen eller vælte murene ud over vejen. Hele facader så jeg vælte i en regn af ild, støv og gnister. Voldsomme vindstød, som sugedes op af varmen, gav et undertryk, så det var vanskeligt at trække vejret, og når man endelig kunne få lidt luft, var den så varm, at det sved i lungerne.

Kl. 16 var faren for en videre udbredelse af ilden øst over Alhambravej overstået. Der var sat 1 B-rør og 7 C-rør ind på denne sag. En time senere ankom et minørhold og afmonterede bomben i villaen. Det viste sig, at den var indstillet til senere sprængning. Hvor lang tid, indstillingen var sat til, blev aldrig oplyst. Var den sprængt, mens vi alle stod der, er det ikke til at spå om hvilket omfang, katastrofen havde taget, men sandsynligheden taler for, at vi ville have neutraliseret en stor del af brandvæsenets materiel og personel, og at ilden derefter ville have fået frit spil østover, måske til Alhambravej. Uhyggelige perspektiver.

Efterfølgende beskriver Jørgen Balschmidt nogle af de skader bomberne har forårsaget på skolen og de personer som opholdte sig på denne, samt det uhyggelige redningsarbejdet. Dette har vi (redaktionen) valgt ikke at bringe og stopper her denne lille "artikel serie"

Men vil man gerne læse mere kan bogen Den Franske Skole af Henrik Ahlmann anbefales

FKB's årsmøde 2005.

Af Jesper Lind Arpe

Foreningen af Kommunale Beredskabschefer havde i år henlagt deres årsmøde til Frederikshavn. Udover at være den nordligste danske by med kommunalt brandvæsen er byen i den brede offentlighed vel nok mest kendt for sit krudttårn, sine to mere eller mindre lukkede skibsværfter Danyard og Ørskov og sit ishockeyhold.

Men i år har Frederikshavn fået et nyt vartegn, nemlig det kombinerede idræts- og kulturcenter Arena Nord - i lokalbefolkningen også kaldet "Gylletanken" pga. den nye multihals form og facade. I brandteknisk henseende er arenaen særlig interessant fordi den ikke har noget sprinkleranlæg, hvilket ellers er standardudrustning i en hal med plads til mange mennesker. I stedet er bygningen opført efter bygningsreglementets nye funktionsbaserede brandkrav med min arbejdsgiver som brandteknisk rådgiver.

Nå - det var jo ikke Arena Nord artiklen skulle handle om, men i stedet beredskabschefernes årsmøde, som i år blev holdt i netop Arena Nord. En af hovedelementerne i årsmødet var som altid en udstilling af nyt beredskabsmateriel. De generelle tendenser i årets udstilling var, at der er ved at ske en udskiftning blandt de deltagende leverandører samt en ændring i retning af mere fokus på ambulancer og nye typer højderedningskøretøjer.

Det gamle, hæderkronede tyske firma Magirus, som i mere end 100 år har leveret både sprøjte- og stige-køretøjer til hele verden var denne gang ikke repræsenteret. Salget af Magirus-drejestiger herhjemme er gået noget tilbage de senere år, og også i 2004 manglede Magirus på FKB's årsmøde. De kommunale brandvæsener er i stigende grad gået over til at købe redningslifte i stedet. Den tidligere danske importør NKF er gået konkurs og agenturet er ifølge redaktionens oplysninger overtaget af Horst Bäuerlein, tidl. NKF-ejer.

Et andet efterhånden velkendt firma herhjemme, nemlig finske Vema, var heller ikke med på årets udstilling. Det var ligeledes tilfældet sidste år. Det ser ud som om Vema's lifte ikke helt har fået så godt fat i det danske marked som hovedkonkurrenten Bronto. Syd for grænsen begynder de store tyske producenter også at presse både Bronto og Vema på liftmarkedet. Metz kunne i år for første gang præsentere deres nye 32 m redningslift betegnet B 32.

Den danske agent SAWO (tidl. H. F. Nielsen) udstillede et eksemplar af Metz B 32 på MAN-chassis. Det bliver spændende at se, om B 32'eren har en fremtid i Danmark - indtil videre har den været på demobesøg i Ballerup, hvor man var meget begejstret.

Et andet tegn på den stigende interesse for nye lifttyper er, at et mindre nordtysk firma, Köhnemann, i år deltog med en Palfinger-lift - Palfinger som jo ellers er kendt for store læssekraner til entreprenørlastvogne.

Metz-redningslift B 32 på MAN LE2000-chassis.

Foto Jesper Lind Arpe

Ny FB-4, MB 1828 Econic, Bronto F 32 RL.

Foto Jesper Lind Arpe

Bronto var naturligvis også repræsenteret - denne gang med deres seneste leverance til Danmark, nemlig en F32RL-lift til det lokale brandvæsen i værtsbyen. Frederikshavnerne havde været på studietur til bl.a. Gladsaxe og havde forelsket sig så meget i Gladsaxes Bronto på Eonic-chassis, at de simpelthen måtte have sådan en også, og nu har de så fået deres egen Eonic-Bronto-lift hvor selve liften er en opdateret udgave af Gladsaxes.

SAWO (ex H. F. Nielsen) deltog som eneste leverandør med en klassisk drejestige, nemlig en Metz L 32 på MAN LE 15.285-chassis, som tidligere på året er leveret til Randers.

På sprøjteområdet bar udstillingen også præg af en vis udskiftning i leverandørlisten. Et firma som norske Braco, der de senere år ellers har solgt et pænt antal sprøjter - bl.a. til Frederikshavn, Holstebro, Silkeborg og Slagelse - manglede i år. Det samme gjorde Ekenes (tidl. Rosenbauer Norge), som ikke har solgt køretøjer til Danmark siden de indtil videre 8 MAN-sprøjter til København.

Til gengæld var der for andet år i træk et østeuropæisk firma med på udstillingen. Denne gang udstillede det polske firma Wawrzaszek ISS sammen med Hauberg Technique en stor Renault-tanksprøjte. På Haubergs stand fandt man ingen typisk svensk Scania/Autokaross-sprøjte, men det gjorde man til gengæld på Scania Danmarks stand.

Ringe Karrosseri, som delvist er blevet overtaget af HMK i Hjørring og som derfor nu hedder HMK Ringe, deltog naturligvis også på årets udstilling. I år kunne folkene fra Midtfyn præsentere den nye Scania-sprøjte til Århus Brandvæsen - den efterhånden kendte RK 3000-ASP-type fra Ringe.

På HMK Medicare's stand fandt man også et par ambulancer. Det er de senere år blevet mere og mere almindeligt at forskellige ambulanceopbyggere deltager på FKB's årsmøde. I år viste hollandske Visser en MB Sprinter- og en VW T5-ambulance mens tyske Hospimobil havde medbragt den nye MB Sprinter-ambulance A 2 til Frederiksberg Brandvæsen i gul lakering og dekoreret med de i Storbritannien så kendte grønne "Battenburg"-tern. Frederiksberg Kommunes officielle farve er grøn - derfor skulle ambulancen selvfølgelig også dekoreres i grønt.

Som sædvanligt havde også Beredskabsstyrelsen en køretøjsstand. Udover den "hvide elefant" (dvs. LKM-kommandoposten på MB 2528 Atego) og en mindre kommunikationsvogn (MKM) på MB 313 CDI Sprinter II, som begge tidligere har været udstillet i forbindelse med beredskabschefernes årsmøde, havde man i år medbragt to af de helt nye køretøjer til kasernernes udrykningsvagt. Den ene var prototypen på den nye basisbil - afløseren for de svenske Floby-sprøjter - en 3-akslet MB 3341 Actros bygget i Ringe. Den anden var prototypen på en ny pionerkranvogn på MB 2032 Actros. Disse køretøjer vil blive omtalt nærmere i artikelserien om Beredskabskorpsets køretøjer senere på året.

Endelig fremviste Apollo/Gråsten Karrosserifabrik den Scania P 94-sprøjte med lang dobbeltkabine (CP 31), som i november 2004 blev leveret til Tønder Frivillige Brandværn. Denne har tidligere været vist i "Vi melder fra!".

Renault-tanksprøjte fra Wawraszek/Hauberg. Foto Jesper Lind Arpe

Ambulance, VW Transporter T5 TDI, Visser (NL) Foto Jesper Lind Arpe

Århus M 1, Scania P 114.

Foto Jesper Lind Arpe

Frederiksberg A 2, MB 316 CDI Sprinter II, Hospimobil (D) Foto Jesper Lind Arpe